

ГО ТУЙСЬ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Оксани Борис

З М І С Т :

Леся Українка: Мавка розказує	1
Як ведмедик санувався?	4
Записник Марка	6
Катря Червоняк:	
Мандрівка докруги світу	8
Перед новацькою забавою	11
Що пише Мишка-Гризикнижка?	14
Ксеня Гординська: Майструємо!	19
Братчик Ірко: Розгадаймо!	25

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” В ЗДА Й КАНАДІ — 3.00 ДОЛЯРИ.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Пластова Станиця у Кентоні, Північна Америка, склала 10.00 доларів. Вуйко Смок склав одного доляра з нагоди вінчання його донечки Марусі, а другого з нагоди Різдва, так, як він звичайно складає.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (123)

Лютий

1967

Леся Українка

МАВКА РОЗКАЗУЄ ПРО ТЕ, ЯК ВОНА ЗИМУВАЛА

Мені здається часом, що верба
Ота стара, сухенька — то Матуся.
Вона мене на зиму прийняла
і порохном м'якеньким устелила
для мене ложе.

... Спить озеро, спить ліс і очерет,
Верба рипіла все: „засни, засни”...
І спилися мені все білі сні:

на сріблі сяли ясні самоцвіти,
стелилися незнані трави, квіти,
блискучі, білі... Тихі ніжні зорі
спадали з неба — білі, непрозорі —
і кладалися в намети... Біло, чисто
попід наметами. Ясне намисто
з кришталю грає і ряхтить усюди...
Я спала. Дихали так вільно груди.
По білих снах рожевії гадки
легенькі гаптували мережки
і мрії ткались золото-блакитні,
спокійні, тихі, не такі, як літні...

(Ви всі певно знаєте про славу українську письменницю Лесю Українку. Її згадуємо особливо тепер, у лютому, бо дня 13 лютого припадають їй уродини. Тут ми помістили уривок з її драми (представлення) „Лісова пісня”. В цій драмі Леся Українка розказує про Лісову Мавку, таку дівчину, що про неї розказують у казках. Коли Леся Українка була ще мала дівчинка, любила слухати такі казки і запам’ятала їх на все життя. В казках розказують, що мавки за-сипляють на зиму десь у дуплах старих дерев і тільки весною виходять на світ. Тут саме мавка пробудилася з зимового сну та розказує хлопцеві Лукашеві, як то вона спала).

Верба — дерево, що росте звичайно близько води, ріки чи озера.

Порохно — завмерла і скруціла частина дерева. Вона м’яка, неначе подушка, а в темряві світить.

Ложе — так колись у давнину називали ліжко.

Самоцвіти або дорогі камені — блискучі та прозорі камінці різних барв. Їх уживають до перстенів, нашійників та інших прикрас.

Намет — шатро.

Криштал — дуже добре, блискуче скло. Часто вирізуване в різні взори.

Ряхтіння — блимати, переливатися різними барвами.

Гаптування й мережання — такі способи вишивання, вживані в Україні.

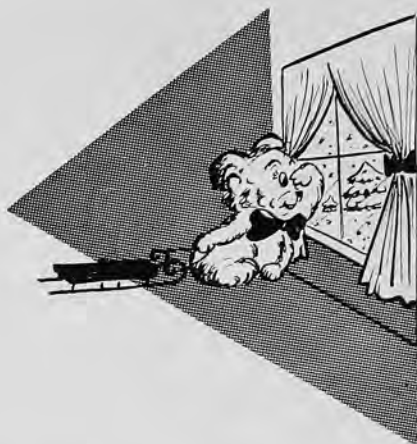

Мал. Наташка Горалевська

ЯК ВЕДМЕДИК САНКУВАВСЯ?

Сипле, сипле сніг пухнатий,
Вулиці, поля замів,
Аж ведмедик наш вухатий
Санкуватись захотів.

Иде до Олі, просить дуже:
— Санкуватися ходім!
— Я задачу пишу, друже!
Покінчу — піду тоді!

Иде до Ромка: — Візьмем сани
Сніг такий чудовий впає!
Ромко: — Я на фортепіані
Ще й години не вправляв!

Иде до Олеся, благає:
— Ти ходи зі мною, ну!
Олеся навіть не зважає:
— Сходиш я не помину!

Иде до Слави: — Там на дворі
Сніг горбки засипав геть!
— Санкуватися ти скорий —
Я ж спішу на мій балет!

Ні, не мав ведмедик щастя!
Набурмосивсь, сів у кут...
Поки діти пильно вчаться,
Про саяки він мріє тут.

Мал. Христя Козій

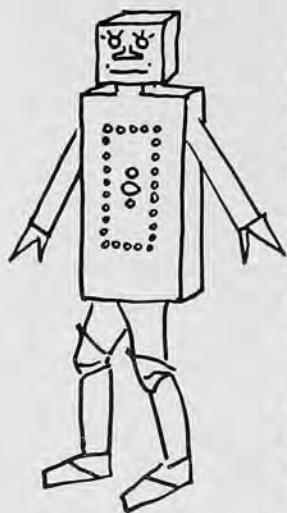

Ви цікаві, що сталося далі з „Зіркою, що хотіла зійти на землю”? Закінчення цієї казки знайдете в числі за березень!

Мал. Оленка Гординська

ЗАПИСНИК МАРКА

Сьогодні сталося щось таке цікаве, що мушу це записати: я дістав робота. Правдивого, найправдивішого, такого великого, як синій сміхунчик Роксани. Коли його накрутити, він ходить по долівці а потім стає та починає надавати вістки: йому на грудях блимає світло то знов щось тарахкоче в ньому, аж Маму болить від того тріскоту голова.

І цього робота я не дістав ні від Святого Миколая, ні під ялинку, а справді чесно виграв його.

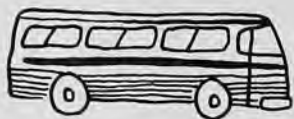
Все почалося від того, що я виголошував віршик на станичному крутянському святі, а потім ми з Татом поверталися додому і треба було довго ждати на автобуса. Я розказував Татові, що мій товариш Ярко казав, що йому надто важко вчитися двох мов: української та англійської. А Тато відповів, що це не так важко, бо ось Тато знає ці обидві мови, та ще німецьку, польську і московську.

А що автобус ще не приїздив, то Тато розказав мені, що була така славна українська письменниця, що називалася Леся Українка,

що знала всі ці мови та ще більше: французьку, італійську, болгарську, білоруську, і навіть такі старі мови, що ними вже ніхто не говорить: латинську та грецьку. Але зате цією мовою написані дуже мудрі книжки...

Саме тоді надїхав автобус, а що я уступив своє місце якійсь старшій пані, то ми вже не могли далі говорити. А вчора я сказав це в школі Яркові, а він каже мені:

— Та може вона і знала ці всі мови, але англійської таки певно не знала!

Я образився на Ярка за Лесею Українку і заложився з ним, що знала і англійську. Ми пішли до нашого вчителя в українській школі після науки в суботу а він сказав, що Леся Українка знала і англійську мову. Бо писала свої вірші і драми теж і про американців та англійців, то мусіла читати англійські книжки, щоб довідатися про них. Драма про американців називається „У пущі“, а про війну англійців з шотландцями теж якось називається, тільки я забув, як.

Але цим я не журюся, бо робот і так мій, я виграв його! А якби Леся Українка не знала англійської мови, то Ярکو був би дістав мій модель авта, що я сам складав...

— Ой, а це що? Що там за галас? Лиско схопив робота в зуби а Роксана хоче його вирвати йому!

Я біжу його рятую...

Завтра.

І таки врятував! А цей вірш називається „Роберт Брюс“ і ми вчора з Мамою його всього прочитали: Мама читала а я слухав!

МАНДРІВКА ДОВКРУГИ СВІТУ

Дорогий „Готуйсь”!

Кілька днів пізніше ми знов оглядали пам'ятки в палаті князя Рама. Ну Ной опроваджував нас, як і минулого разу. Тепер показав він нам великий темний щит зі знаком золотого змія та важкий меч, кований золотом і сріблом.

— Передучора моя сестра розказувала вам так довго про княгиню Сурігіотай, що я вже не встиг розказати вам нічого про мого улюбленого героя. — сказав він.

Ми всі посідали вблизи старої зброї і Ну Ной почав так:

— Цей меч і щит належали колись Чорному Княженкові. Звали його всі Чорним Княженком, бо вже змалку був він смаглявий, темноокий та мав гарне, дуже чорне волосся. А діялося це зараз після війни Сімох Білих Слонів, коли наша країна знов зажила в мирі й добробуті. Весело жилося малому княженкові в палаті Батька. Він грався досхочу, бігав поміж квітками в чудових королівських городах і вже навіть вчився сідати на слона. Хоч був ще малий, вже вмів стріляти з невеличкого лука, зробленого окремо для нього і якраз починав вивчати письмо та історію свого народу, всіх своїх предків. Він мусів пильно це все вивчати, щоб колись стати провідником своєї країни та взором для всіх своїх людей.

Одного дня, саме тоді, коли Чорний Княженко вправляв у великому скупченні писання, до замку пригнався післанець на коні. Він упав задиханий князеві Батькові до ніг та ледве промовив:

— Князю! Вороги-бірманці прорвалися крізь гори та йдуть на нашу столицю! Їх багато тисяч!

Князь вислав мерщій великі відділи своїх найкращих воїнів. Та вони не встоялися перед ворожою навалою і за кілька днів люті бірманці були вже під мурами столиці. Почалася довга облога і незабаром в місті не стало вже води й їжі. Та всетаки наші воїни боролися з великим завзяттям.

Одначе ворогів було куди більше. Одної ночі вони вдерлися на замок та в короткому бою повбивали князя і майже всіх його дружинників.

Чорний Княженко пробудився від гамору й крику. Він вибіг зі своєї світлички саме в час, щоб побачити, як його Батько, пробитий важким мечем, повалився на долівку.

— Батьку, Батьку! — кинувся до нього малий княженко. Ворожий ватажок глядів на смаглявого хлопчину, що тулився до Бать-

кового тіла. Довкруги стояли дужі вояки з великими мечами і немов питали очима свого ватажка: — Вбити його, оте щеня?

— Ні, не вбити! — відповів їм вголос ватажок. — Це буде найкращий дар для нашого, бірманського царя. Уявіть собі: син тайляндського князя буде вічним невільником, вічним слугою в нашому дворі!

І так ставув незабаром малий тайляндський княженко перед лицем могутнього бірманського царя. Ватажок війська, що привів

Мал. Христя Хитра

його зі собою, поклонився низько і навіть не сміючи звести очей на свого пана, промовив непевним голосом, майже з острахом:

— А це, великий царю, дар від твого війська, що скорило тобі весь Тайлянд і всіх тайляндців. Вони хвалилися, що їх країна це „країна вільних”, та від тепер вони твої раби й слуги. А цей княженко — доказ цього їх рабства та мила пригадка про твою перемогу.

А тим часом цар міркував собі: — Так, ти будеш у мене слугою й рабом, але сам не будеш цього навіть знати. Що більше, ти станеш навіть зрадником на ганьбу всім тайляндцям та твоєму роду. Я виховаю собі з тебе вірного собаку!

Так думав цар, а до хлопчини промовив ласкаво:

— Сьогодні приймаю тебе у свій двір, як батько сина. Мої сини будуть тобі братами і все, що їх, то й твоє. Вчися хлопче, грайся і рости мені та Бурмі на славу!

Малий княженко не розумів усіх цих хитрих слів, але він знав, що Батько в нього був лиш один і що він має рости на славу Тайляндові, не Бурмі.

І так почалися для Чорного Княженка довгі дні та роки у Бурмі. Жив він у вигоді, навіть у розкошах, зовсім так, як у Тайлянді. Вчився читати й писати по-бірманському, їздити на слоневі, та стріляти з лука. Цікавився він усім та всього хотів навчитися, а що нове навчився, довго його вправляв, щоб бути досконалим у кожному ділі.

Незабаром стали подивляти його всі, поважати за велику відвагу та справність у бою та за справедливість. Думали, що за ці довгі роки він вже забув свою батьківщину та буде все життя служити вірно Бурмі.

Та так не було. Ранком, коли всі ще спали, княженко ждав біля вікна сходу сонця. Коли воно викочувалося з-поза високих темних гір, золоте і блискуче, він майже молився до нього, питав його про свій Тайлянд. Бо сонечко приходило до нього з-поза високих гір, із Тайлянду.

А часами ввечером, коли ніхто не бачив його, він викрадався з замку і в тіні ночі прямував до загороди, де спали сковані невільники — його брати тайляндці. Це вони розказували йому шепотом про його предків, про славні діла його Батьків. З якою любов'ю, з якою спрагою слухав він цих слів! Тоді часто тратив він терпець та хотів зараз же підіймати свій меч проти Бурми.

(Продовження буде)

Мал. Тая Гасцька

ПЕРЕД НОВАЦЬКОЮ ЗАБАВОЮ

Новачки МЕЛЯСЯ й УЛЯСЯ зустрічаються перед сходами роя.

УЛЯСЯ: Готуйсь! Як то добре, що я тебе тут застала!

МЕЛЯСЯ: Готуйсь! Я бачиш, завжди приходжу трохи скорше, щоб часом не спізнитися. А то може автобус не приїхати на час — і мінусик у сестрички готовий!

УЛЯСЯ: А я аж вмираю з нетерплячки, щоб спитати тебе, як ти передягнешся на нашу новацьку забаву. Христя буде метелик, Наталя квітка — ромашка, Марта — зелена жабка а Гануся — такий великий торт, залитий склицею та прикрашений квітками з цукру. Ну а що ти будеш?

МЕЛЯСЯ: Мама вже шие мені одяг . . .

УЛЯСЯ: Ну але який, який, я дуже хочу знати!

МЕЛЯСЯ: Я хотіла, щоб це була несподіванка для всіх, але тобі я скажу — тільки ти нікому не скажи!

УЛЯСЯ: Хай я першої проби не пройду, коли скажу комунебудь!
Тільки кажи вже, кажи!

МЕЛЯСЯ: Добре, я буду передягнена за княгиню Ярославну, дружину князя Ігоря.

УЛЯСЯ: Ти знаєш її з казок?

МЕЛЯСЯ: Ні, не з казок. Вона справді колись жила.

УЛЯСЯ: А коли, давно?

МЕЛЯСЯ: Давно, вже майже 800 років тому.

УЛЯСЯ: То як ти про неї знаєш?

МЕЛЯСЯ: І чого ти питаєш таке смішне? Та ж з книжок! Я читала таку книжечку, що зветься „Каяла” і там про неї написано.

УЛЯСЯ: А Каяла то була теж княгиня?

МЕЛЯСЯ: Ні, це була така річка, що над нею бився князь Ігор з дикими половцями, щоб захистити від них українські землі. І про нього написав хтось таку поему „Слово про похід Ігоря”...

УЛЯСЯ: І ти мусиш це все аж знати, щоб передягнутися на забаву?

МЕЛЯСЯ: Це треба і так знати. Бо дуже небагато народів мало вже в ці давні часи такі гарні твори, як „Слово про похід Ігоря”. І його знають та цінять в усьому світі.

УЛЯСЯ: Та ти кажи мені про забаву, а не про те, що було 800 років тому!

МЕЛЯСЯ: Коли ж воно цікаве! Ну але хай буде, скажи мені тепер, як ти передягнешся?

УЛЯСЯ: Я буду „ковбойка”. В такому широкому капелюсі та з двома пістолями за поясом.

МЕЛЯСЯ: Ти будеш пастушка від коров? Хіба це цікаво?

УЛЯСЯ: А певно! Такий одяг можна дістати готовий у сотиковій крамниці. А моя Мама не має грошей на якийсь княжий одяг!

МЕЛЯСЯ: Ха-ха-ха! Якби ти знала, що Мама перешиває мені цей одяг зі своєї вечірньої суконки, а серпанок позичила мені тітка — свій весільний! Тільки на плац довелося купити, та й то найшли недорогоу рештку.

УЛЯСЯ: І в такому одягу ти будеш сміятися з мене, що я пастушка?

МЕЛЯСЯ: О ні, сміятися я не буду, бо пастушка — нічого злого. Тільки, коли вже сестрички влаштовують нам забаву, то варто якось так вдягнутися, щоб було цікаво, і щоб цей одяг щось значив. Ось, коли вдягнешся за українську пастушку, то обіцяю тобі, що будемо разом бавитися всю забаву!

УЛЯСЯ: Добре тобі говорити, а звідкіля я візьму такий одяг?

МЕЛЯСЯ: Я знаю, що в тебе такі є гуцульський одяг ще з гагілок, і то який гарний!

УЛЯСЯ: Та хіба в такому ходять пастушки?

МЕЛЯСЯ: Чому ж би ні? Це одяг звичайної дівчини з Гуцульщини, що могла бути і пастушкою. Тільки в Україні дівчата, навіть бідні, вміли так гарно прикрашувати свій одяг вишивками та нашивками. Ти хіба цього не знала?

УЛЯСЯ: Не знала, не знала! Це тільки ти все знаєш! Така розумна найшлася — Меляся!

МЕЛЯСЯ: Зовсім не розумна, бо все це знаю з книжок. І хочу, щоб і ти знала, що на новацьку забаву найкраще йти в українському одягу. То вдягнеш свій гуцульський?

УЛЯСЯ: Ні, наперекір тобі — не вдягну! Або може... хіба новачкам годиться гніватися? Ну добре, для тебе вже вдягну! А ще позичу в нашого Ромчика оксамитне ягнятко з дзвіночком на ший і принесу з собою. Бо гуцули випасають найбільше овець, правда?

МЕЛЯСЯ: Правда, правда! А бачиш, що й ти щось знаєш! Ну але ходім, бо вже бачу, прийшла наша сестричка! А на забаві будемо обидві бавитися, ой будемо! (Беруться за руки та зі сміхом біжать до гурту новачок).

Я сніжинку зустрічала,

Падав білий сніг...

Я їй довго дивувалась:

— Хто зробити зміг?

Що така блискуча, біла,

Променів аж шість!

Здала звідкись прилетіла,

Мов нежданий гість.

Я сніжинку витинала,

Білий був папір,

Рівна, мов на диво вдалась,

Та... не та з-між зір...

Навіть Мама рисувала

(Мама вміє все!) —

Та не та сніжинка вдалась,

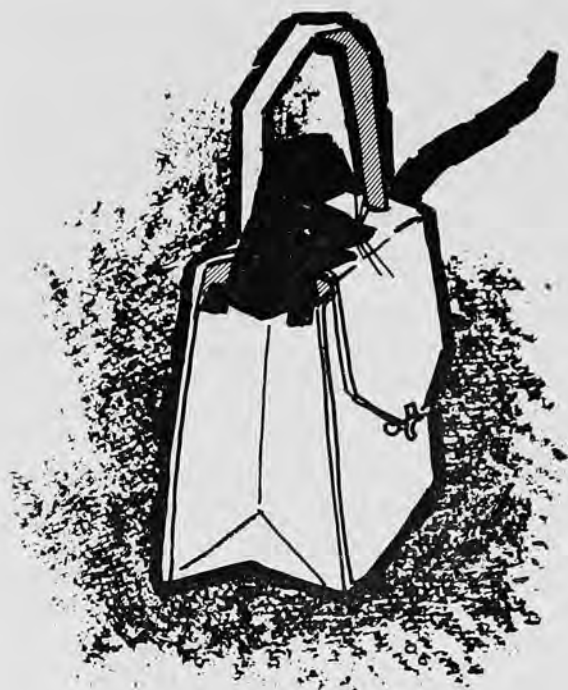
Що зима несе!

Довго я в вікно гляділа —

Сніг дорозу вкрив...

Мабуть всі сніжинки білі

Тільки Бог створив!

ЩО ПИШЕ МИШКА- ГРИЗИКНИЖКА?

Мал. Оксана Борис

Дороге моє Новацтво!

Е, коли я розкажу Вам, де я бувала, то Ви будете дуже жалувати, що Вас там не було!

Бувала я зі сестричками Лесями в місті Олбані в Північній Америці . . . Питаєте, чому я пишу „зі сестричками”? Ні, це не помилка! Я добре знаю українську граматику! Але таки справді їздила я туди з **обидвома** сестричками Лесями, що то одна з них редагує „Готуйся”, а друга розсилає його всьому новацтву. Отже були ми всі три в місті Олбані. А чого ми туди їздили, та ще в таку сніговію, — спитаєте? Отже був там такий великий з'їзд всіх найстарших пластових братчиків та сестричок, що називався Пластовий Конгрес Другий. Називався він „другий” тому, що перший був вже дуже давно, аж 19 років тому (а вчисліть собі самі, котрий це був рік!) в місті Ашаффенбурзі в Німеччині. Там жило тоді найбільше українських пластунів, то там і відбували цей конгрес.

А що ми всі там робили в Олбані? Отож радили ми, як найкраще попровадити Пласт, щоб пластуни росли сильні та розумні, та щоб вони ніколи не забули, що вони українці та що Україна жде їх, коли виростуть великі. Говорили ми і про те, що пластуни (ну й новаци, звичайно!) повинні пильно вивчати українську мову, ходити

до шкіл українознавства, а поміж собою говорити завжди лиш українською мовою. А що лиш хтось там щось таке сказав, а я зараз виставлю голівку з торбинки сестрички Лесі, (бо в цій торбинці просиділа я весь конгрес), та зирк на сестричку, та морг: — Ага, та ми це саме весь час говоримо новацтву у „Готуйсеві”!

І раділи ми тоді всі три, ще й як раділи!

Ну але тепер конгрес вже проминув, я попоїла собі на Різдво солодкої куті, лягла під ялинкою та вже думала відпочити. Аж ось згадала, що треба мені ще написати Вам про дві нові книжечки, щоб знали Ви, що нового можна Вам почитати.

Отже перша з цих книжечок називається „Листування” і написала її пані **Ганна Черінь**, що живе тепер у Чикаго. Мені ця книжечка дуже подобалася, бо я дуже люблю писати листи. Але коли згадаю, як я була ще маленьке мишенятко і тільки-що вчилася листи писати, ой, було ж мені з ними мороки! Зовсім так, як тому Івасикові з цієї книжечки! Але вкінці і я навчилася писати, це бачите у кожному числі „Готуйся”, і Івасик навчився, це будете знати, коли цю книжечку прочитаете!

А друга — о, це дуже важлива книжечка! Називається „Сестричка Мелася”, а написала її пані **Марко Вовчок**. — Думаєте, що я знов помилилася? О ні, це таки була пані і називалася вона Марія Маркович, а під своїми писаннями вона підписувалася саме так:

Марко Вовчок
СЕСТРИЧКА
МЕЛАСЯ

Листування

ГАННА ЧЕРІНЬ

ІЛЮСТРАЦІЇ

Л. ГУЦАЛЮКА

Марко Вовчок. І вона перша в Україні почала писати для дітей. Було це більше як сто років тому. До того часу не лиш в Україні, але й у всьому світі небагато писали для дітей, хіба що букварі та шкільні читанки. А діти мусіли читати книжки для старших. І тільки Марко Вовчок перша в Україні почала писати казки та оповідання для дітей. Написала їх багато, а поміж ними і „Меласю”. Цю Меласю видавали вже нераз книжечкою — і завжди її діти розкупили та треба було видавати наново. І тепер вона знов вийшла, то Ви користайте з нагоди та купуйте, поки й її розкуплять! А коли не знайде-те цих обидвох книжечок у Вашій крамниці, то пишiть до мене, я Вам їх розстараю, бо на те я —

Ваша Мишка

П Т А Ш К И

З И М О Ю

Цьвірінь, цьвірінь! — з вікно до нас
Застукали пташки:
— Де діти ті, де добрі ті,
Що звуться „новаки”?

Збиває з ніг мороз і сніг,
Така важка зима!
А для пташок ані кришок,
Ані комах нема.

А в новаків там сміх і спів,
І хліб і теплий дім,
Звичаї в новаків такі,
Що помагають всім.

А в новаків серця такі,
Що довго не пождуть:
Зіб'ють хатки, візьмуть кришки,
Пташкам на поміч йдуть.

Співають раді знов пташки:
— В нас їжа, теплий дім!
Подяка щира, новаки,
Цьвірінь, цьвірінь — усім!

Новак **Юрко Яримович** з Нью Йорку пише:

Дорогий „Готуйся”!

Хочу написати Тобі про одну справу, яка певно зацікавить Тебе та подобається Тобі.

Ми зорганізували в нашій клясі Український Клуб. Члени цього клубу обіцяють говорити з українцями по-українськи. Це тому, що не всі учні в нашій клясі хочуть говорити по-українськи, хоч мають до цього часто нагоду поза наукою: в часі обіду, в часі перерви і після науки. Членство в нашому клубі добровільне, але хто хоче до нас належати, мусить придержуватися одного нашого правила: **любити, шанувати та всюди вживати свою мову.**

Тільки подумай, „Готуйся”! Один хлопець, який ще недавно кавав: — „Я ненавиджу українців” (це кавав він, звичайно, не по-українськи!) — тепер запи-

сався до нашого Клубу! В часі перерви товариш заговорив до нього по-англійськи. А той відповів: — Ти по якому до мене говориш? — А товариш збентежено: — Та я нічого... та я... не належу до Клубу... — Сміху було багато. А недавно і цей другий хлопець вписався в члени Клубу.

Ми маємо сходини в часі перерви в школі. Тоді говоримо про різні речі, які нас цікавлять. До нашого Клубу належать самі хлопці. Дівчата не хочуть, хоч ми їх запрошували.

Кінчаю і поздоровляю Тебе грімким „Готуйсь”!

Юрко Яримович

П. С. Чи в інших школах є теж такі Клуби?

**
*

Новачка самітниця **Таїса Галібей** пише:

Дорога Сестричко Редакторко!

Дуже дякую за книжечку-декляматор. Давніше мені було нецікаво читати вірші, але цього року мені вже приємно їх читати і цей декляматор мені дуже подобався. Я прочитала вже багато віршів. Я розумію всі вірші про звірят, а до інших мушу читати пояснення або питати Маму.

Вчора читала я віршик про 22. січня 1918 року. Я читаю своєму братчикові, але він вже і сам зміє добре читати.

Від Святого Миколая ми дістали багато книжок.

Готуйсь!

Таїса Галібей

Молодший брат Таїси, Данилко, пише:

Я збираю округинки і годую пташок. Я збудував кілька хаток для пташок і одну повісив на дереві.

Данило Галібей

***

Як кожного року з нагоди Різдвяних Свят Редакція „Готуйсь” дістала багато привітів від новацтва і оце дякує за них:

Рій „Зайчики” з Ньюарку Північна Америка прислав карточку — такого смішного зайчика, що напушується, коли розхилити картку. Цю картку вони вилпили самі. Дуже шкода, що не можна помістити цієї карточки в „Готуйсь”! Підписали її: новачки дві Дарії, Діана, Оксана, Лідія, Мотря, Ляриса, Христина, Катруся і сестричка Ксеня.

32-ге Гніздо Новачок „Пташки з України”, Елізабет, Північна Америка.

4-те Гніздо Новачок „Пташата” із Філадельфії, Північна Америка. Підписали такі рої: „Зозульки”, „Жайворонки”, „Соловейки”, „Горобчики”, „Дятелі”.

З Монтреалу, Канада, прислали бажання два рої новачок: „Чайки” та „Соловейки”. Обидва прислали різдвяні карточки, що їх самі ліпили. „Соловейки” підписалися: Людмила, Дяків, Алла Антонович, Дарка Костик, Оксана Дикий, Рома Волянська, Ляриса Гуменюк та сестричка Дарія Темко.

Гніздо Новачок „Крилаті” у Вінніпегу, Канада, прислали карточку з підписами всіх сестричок.

Від усіх пластунок в Австралії прислала привіт їх командантка, сестричка Оксана Тарнавська. Окремо прислав бажання ще рій „Дзвіночки” з Гленрой в Австралії. Підписали його: Ліда Лянґ, Христина Шмирко, Геня Шмирко, Оленка Гриневич, Ліна Ружила, Галя Поперечна, Ляля Могильницька.

За всіх новаків та новачок із Бостону, Північна Америка, побажав братчик Яків Шегрин.

Від 23-го Гнізда Новаків „Гірські Звірята” із Боффало побажав братчик Славко Пришляк.

Окремо привітала „Готуйся” з Різдвом Христовим наша Співробітниця сестричка Ніна Мудрик-Мриц зі своєю ріднею.

„Готуйсь” щиро дякує за всі ці привіти — коли він їх дістав, то справді Різдвяні Свята були для нього радісні, бо це знак, що новацтво пам’ятає про свій журналик!

МАЙСТРУЄМО!

(Подала сестричка Ксеня Гординська)

ЗВІРЯТА З ПРИПИНОК ДО БІЛЛЯ

Приготовте собі: припинки до білля (тільки не забудьте спитати Маму, чи можна їх узяти!).

фарби або крейдки

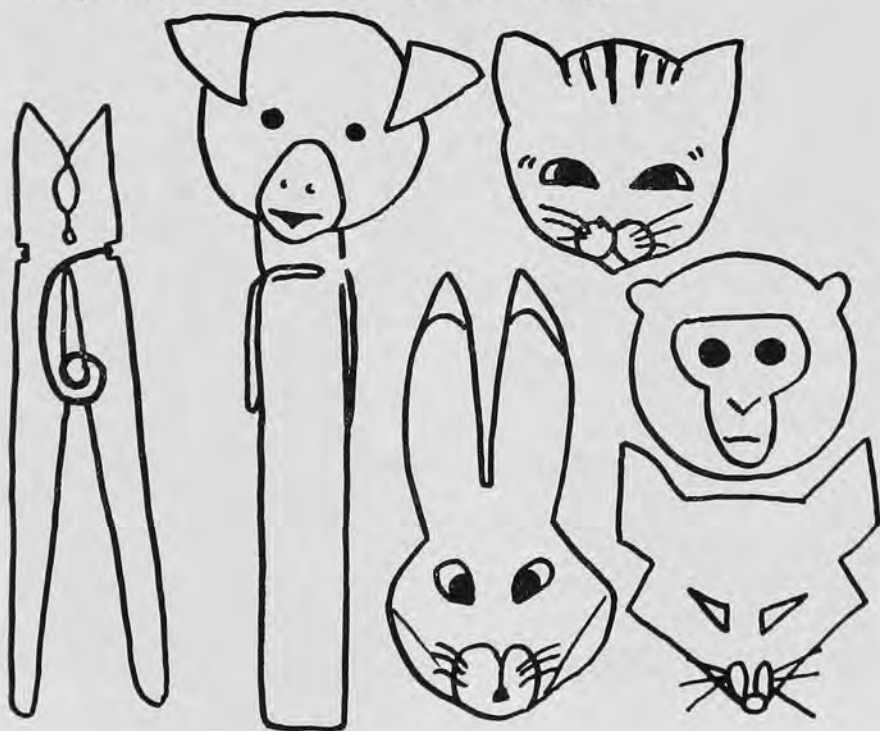
клей

грубий папір.

1. Помалюйте припинку фарбою або крейдкою, залежно від того, який це має бути звір.
2. Нарисуйте на папері голівку звіряти, розмалюйте та витніть.
3. Приліпіть голівку до припинача.

Ці звірятка можуть служити на дарунки нашим товаришам, до прикраси кімнати чи домівки або як „артисти” у ляльковому театрі.

Сестричка **Оленка** Гординська просить переказати, що це майстрування, як і попереднє, в числі за січень, подала не вона, тільки її сестра **Ксеня**. А Хляп знов був щось поплутав!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК:

ВЕРЕСЕНЬ, Ч. 7 (118)

Великий чарівник пісні

Слова:	ТАНОК	ТАНК	О
	СЛОВА	СОВА	Л
	КАРЕТА	КАРТА	Е
	КРАЙ	РАЙ	К
	СМАК	МАК	С
	СОРОКА	СОРОК	А
	КАНВА	КАВА	Н
	ДВІСТІ	ВІСТІ	Д
	ЕКРАН	КРАН	Е
	ДОЛЯР	ДОЛЯ	Р
	КОЗАК	КОЗА	К
	ГОРІХ	ГРІХ	О
	МУШКА	МУКА	Ш
	ВИХІД	ВХІД	И
	ПЕРЦЕ	ПЕРЕ	Ц
	БУЛЬКА	БУЛКА	Ь

Разом ім'я славного українського диригента: Олександр Кошиць.

ЖОВТЕНЬ, Ч. 8 (119)

Книжкова полиця:

БІБЛІОТЕЧКА НОВАЦЬКОГО ГНІЗДА

ЛИСТОПАД, Ч. 9 (120)

Що тут сховане?

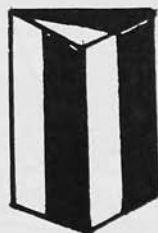
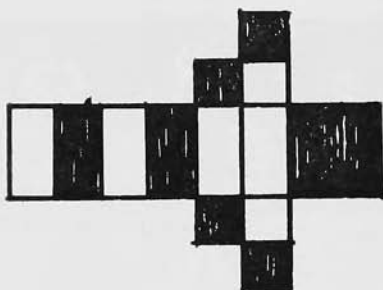
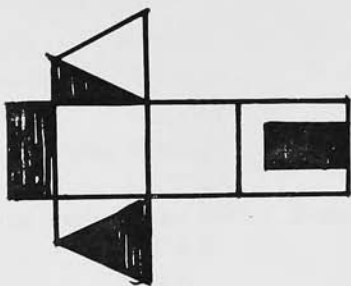
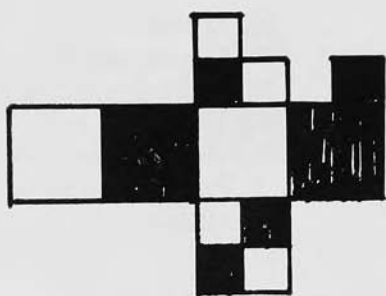
1. Горнятко	3. Жбанок
2. Сковорода	4. Коновка

5. Коркотяг
6. Припинка до білля
7. Ніж
8. Чайник
9. Ножиці
10. Чарка
11. Пляшка
12. Склянка
13. Чайник
14. Кавник
15. Лійка
16. Полумисок
17. Валок
18. Сокира
19. Миссчка

20. Цукерничка
21. Щипці до цукру
22. Плитка тарілка
23. Чашка
24. Глибока тарілка
25. Горнець з покришкою
26. Ложка
27. Чаша
28. Черпак
29. Коновка з шийкою
30. Горнець
31. Макітра з товчком
32. Вилка
33. Сулія.

Провірте на цьому ось малюнкуві, де ми зачорнили всі площини, позначені точками.

Кому це вдасться?

Тут на малюнку бачите лиш цю розтяту форму та ту фігуру, з якої вона постала. Як пригадуєте собі, в „Готуйсь” за листопад було всюди по три такі фігури і треба було вишукати правдиву. А тепер погляньте, чому саме так вийде?

ГРУДЕНЬ, Ч. 10 (121)

Що з того вийде?

Погляньте самі! Вийшло новацьке орлятко, що його дістають новаки після першої новацької проби!

З ЯКИХ КОЛЯД ЦІ РЯДКИ?

Слава Богу заспіваймо,
Честь Сину Божому
І Панові нашому . . .

„БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ”

Ірод вельми зажурився
Що Христос-Цар народився . . .

„ОЙ ВИДИТЬ БОГ, ВИДИТЬ
ТВОРЕЦЬ”

В яслах сповитий, поміж бидляти
Спочив на сіні Бог необнятий . . .

„ВО ВИФЛЕЄМІ НИНІ
НОВИНА”

А віл стоїть трясеться,
Осел смутно пасеться . . .

„БОГ НАРОДИВСЯ, ХТО ТО МОЖЕ
ЗНАТИ”

Глянь оком щирим,
О Божий Сину
На нашу землю,
На Україну... „ВО ВИФЛЕЄМІ НИНІ НОВИНА”

Щоб землю з небом
В одно злучити,
Христос родився — Славіте! „НА НЕБІ ЗІРКА”

А що тут заховане?

У вівтороК ОЛЯ ДАсть мені книжку. (Коляда).

Мій роВЕР ТЕПер попсований. (Вертеп).

ШколярІ З ДВОма вчителями йшли до музею. (Різдво).

Рибалка розказував: „Я ЛИНКА малого як зловлю, зараз знов кидаю в воду”. (Ялинка).

— РомКУ, ТЯгни ти тепер санки, бо я вже втомився! (Кутя).

Левко поховзнувся на вулиці, але ДІД УХопив його за руку і не дав упасти. (Дідух).

ВедМЕДя краще не зачіпати зимою, хай собі спить. (Мед).

ДОБРІ РОЗГАДКИ ПРИСЛАЛИ:

Ромко Юзенів, рій „Каракали” з Нью Йорку (сьогодні він вже юнак).

Нестор Кропельницький з Аргентини.

Наталка Турченко з Філядельфії.

Рій „Соловейки”, 4-го Гнізда „Пташата”, з Філядельфії.

Володимира Гнатківська, Рій „Фіялки”, Нью Йорк.

В нагороду за це вони дістануть книжечки:

Ромко Юзенів — „Проклятий камінь” М. Лозинського.

Нестор Кропельницький — „Мандрівку по Україні” М. Терлецького.

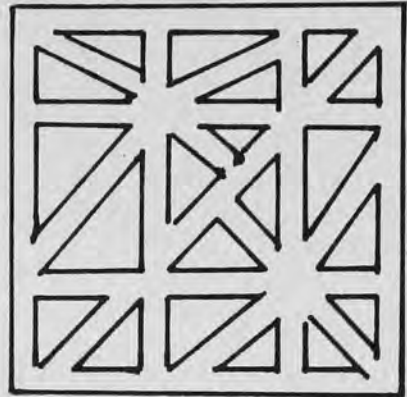
Наталка Турченко — „Марійку Лебідку” М. Погідного.

Рій „Соловейки” — „Мандрівку по Україні” М. Терлецького.

Володимира Гнатківська — „Меласю” Марка Вовчка.

А хто з Вас буде присилати дальші розгадки, теж дістане книжечки!

Теренова гра

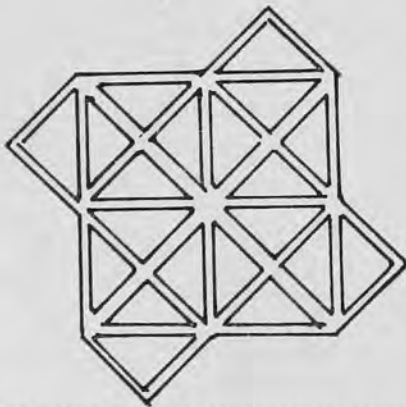
Перед тереновою грою братчик дав плян терену чотирьом стійковим і доручив їм уставитися на стежках так, щоб магли вони бачити всі стежки та донести йому, якби хтось підкрадався. Відгадайте, як уставилися стійкові та та позначить їх місця на малюнку.

Прогулянка по місті

Новаки з братчиком вибралися автм оглядати місто що його плян бачите на малюнку. Вони об'їхали всі вулиці, проїздячи кожною тільки по одному разові. А попробуйте відгадати, як вони їхали?

(Подав братчик Ірко)

НОВАЦЬКА ЯЛИНКА

Рій „Зозульки” з Елізабету зі своєю сестричкою Ганнусею Федун розгадали таку ось хрестиківку:

Слова згори вниз:

- 1) Мерехтять нічю на небі.
- 2) Назва коляди (два слова).
- 3) Деревце, що його ставимо в хаті на Різдвяні Свята.

Слова зліва до права:

- 4) Чемні діти дістають їх на Свята.
- 5) Свято з нагоди народження Ісуса Христа.
- 6) Паде взимі.
- 7) Відвідує чемних дітей перед Різдвом (два слова).

Коли „Зозульки” зуміли впоратися з цією загадкою, то Ви її певно зумієте теж розгадати! А не забудьте подати розгадки до „Готуйся”!

